



Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdaj. in odg. ured. FRANCE BEVK.
Cena oglasa: 1 milim. višočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—. — Celoletna naročnina L. 15.—. — Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 23. julija 1925.

šl. 30.

Če Radič in Pašič plešeta...



Če Radič in Pašič
v SHS plešeta,
ves strop se zamaje,
vso hišo potreseta.

Nešteto sta krat že
hotela plesati,
a znala si nista
še roko podati.

Kadar sta v roko
lepo se prižela,
vselej le okoli
se sebe vrtela.

Vedela nista,
kdo drugega vodi,
ne kdo je na vrhu,
ne kdo je od spodi,

Ali moža sta
res bistrre glavice,
jedla modrost
iz velike sta žlice.

Zdaj sta spoznala:
Kdor če govoriti,
mora okoli
se brž obrniti.

Zdaj sta spoznala:
Kdor hoče plesati,
mora si pravo
roko podati.

Tudi zdaj vesta:
Kdor hoče leteti,
na nogah verige
ne sme več imeti.

Malo po malo
daleč se pride,
počasi se človek
še s pametjo snide.

Če bosta plesala
moža kot se tiče,
bo res prišla sloga,
ki narod jo kliče.

Pretnarjev Francosko-
slovenski slovar se dobi
v „Narodni Knjigarni“
~ ~ v Gorici ~ ~

Lepa stvar!

Neki turški kapitan je imel nalogo za časa Aby ul Hamisa peljati svojo ladjo na Malto (otočje v Sredozemskem morju, Južno od Sicilije). Ker pa ni imel niti pojma, kje leži to otočje, je med potoma vprašal neko angleško ladjo. Odgovorili so mu, naj jim kar sledi, ker gredo tudi oni na Malto. Zgodilo se pa je, da je nastala drugi dan zgodaj zjutraj megla in Turek je izgubil ladjo izpred oči. Ko pa se je megla zopet dvignila, je zagledal kapitan ves vesel pred seboj ladio. Bila je čisto podobna prejšnji. Pa je bila druga. Misleč, da je prejšnja ladja, je vozil za njo in kmalu sta krenili obe ladiji v pristanišče in se zasidrali. Kmalu so vstopili pristaniški uradniki in kapitan jih vpraša, če je to mesto Malta! »Malta?« odgovore uradniki, »To je vendar Trst!«

VPLIV.

»Kako je vplivalo nate, ko si izvedela, da si zadela 2000 lir na loteriji.«

»Strašno. Celo nasproti svoji jemu možu sem postala prijazna.«

ZA KULISAMI.

»Kako vlogo bom prevzel jaz«, vpraša gledališkega ravnatelja dolgi igravec.

»Vi boste igrali očeta glavne junakinje!« je odgovoril ravnatelj.

»In kaj imam storiti?«

»On umre deset let pred začetkom prvega dejanja!«



Gorica, dne 23. julija.

V SHS, gre vse, kakor bi bilo namazano in po domače Stjepan Radič rogovili, zmerje kralja, ustavo, radikale, gre na Dunaj, v Moskvo, priseže na z ustavo tretje internacionale, se vrne pod vladu opozicije, naredi zopet neumnosti, ga zaprejo kot revolucionarja in ga morajo postaviti pred sodnijo kot rušilca države ter ga pofegniti na gavge. Vse je že pripravljeno, smrtna obsodba, rabelj in vislice.

Toda človek obrača, Bog obrne, Juha se ne poje tako gorka, kot se skuha. V SHS, je vse po domače in stari ded Pašič je dobro vedel, da je Radič toliko revolucionar, kolikor njegove opanke. Misli si je, to je nebogljen dečko, ta Stipek, treba ga je našeškati, pa bo dober.

In res ga je ded Nikola našeškaj, pošteno ga prijel za uho in mu dejal: »Stipe, ali boš še ali ne boš več? Če boš še, te še bolj pritismem, če boš pa priden in boš lepo ubogal, te daj ti kupim, kar boš hotel.«

Pa je dejal Stipek, ko je pomislil da je zdrava koža vzvišena nad vsako idejo: »Pa ne bom več.«

Očka Pašič je bil zadovoljen in je Stipu kupil lesenega konjička, ki od zadaj piska, pa je bil tudi Radič zadovoljen in je od samega veselja pošiljal brzovjavke. Te brzovjavke nekako niso mogle prehaliti modrosti, tistih, ki so Radiča zaprli in ga na ta način spravili na pošteno pot. Toliko, da Radič od vznichenja ni vzkliknil: »Živel kralj hrvatske se-ljačke republike!«

Tako se je zadeva uredila povsem dobro in v zadovoljstvo vseh, najbolj pa v zadovoljstvo demokratov, ki trde, da je njih taktika pripeljala državo do tega sporazuma. Morda je pa to res.

Drugi važen čin se je zgodil v Anzio-Nettuno. To je kraj ob morju, Čuk je takoj vganil, da je podpisana kaka pogodba med Mussolinijo in Pašičevino. Take pogodbe radi podpisujejo ob morju, da si potem umijejo roke.

Podpis te pogodbe ni zanimiv samo po bogati zakuski in radi šampanjca, temveč tudi radi tega, da je uvedena neka

ka reprociteta za Italijane v Dalmaciji in Slovane v — khm, khm' — kaj bi dejal? — ne v Julijski krajini, ampak na Reki. Iz tega je razvidno, da Slovanov v Julijski krajini sploh ni.

Neka znanstvena filozofska teorija je tako zelo pametna, da uči, da mi ljudje in vse, kar je okrog nas, sploh ne obstojamo, ampak da je to samo lažna predstava našega duha, ki plava v brezprostorni praznini.

Danes verujem v to čudno teorijo, Slovanov v Julijski krajini ni. Zakaj, če bi bili, bi jih bil videl Rim in Beograd, saj so politiki precej tenkovidni. Mi vsi si domišljamo, da smo, Čuk na pačci in njegovi čitatelji obstojijo samo v domišljah, kjer bi morali biti mi pa vlada velika praznina.

Od tega prepričanja ne odvrne po podpisu zadnje pogodbe v Nettunu nihče ne sove, še manj pa

Čuka na pačci.

REŠITEV UGANKE

v zadnji številki:

Vjetnik pride iz svoje zaprte sobe skozi vse ostale sobe na ta način, da gre iz prve sobe v eno sosednjih sob in se vrne zopet v prvo sobo (v kateri edini sme biti dvakrat), nato pa se vije skozi vse ostale sobe do izhoda. Rešitve, so različne, pravilne pa so vse, ki obhodijo vse, razen ene sobe, samo po enkrat.

Rešili so:

1. Frančiška Premru, Via Carducci, Gorica. 2. Vinko Škrjanc, Selo 32. p. Moste. 3. Mya Berthold, Maribor, Aleksandrova 44. 4. Zavrtnik Leopold, Kanal 60. 5. Ivanka Kavčič, Sette Fontane 33 p. 3. Trst. 6. Rastislav Marušič, Ronchi št. 430. 7. Rastislav Marušič, Ronchi št. 430. 8. Stanko Repinc, Prem. 9. Blazjak Andrej, Kal, p. Št. Peter — Kras. 10. Vinko Jamšek, Goče 36, Vipava. 11. Golič Edo, Deskle 67, p. Plave. 12. Kerševan Drago, Stanjel 69. 13. Zofka Kaluža, Dol. Košana št. 8. 14. Stane Rodman, Vipava 88. 15. Izidor Plutar, Rue de Victoria N. 8. Aumetz Moselle, Francija. 16. Marija Mohorič, Korita št. 8, Ledine. 17. Pelicon Josip, Štandrež 207. 18. Viktor Moravec, Postojna 93. 19. Ivan Golež, Aleksandrova cesta 42, Maribor. 20. Bucik Alojzij, Salita di Greita 4. 21. Ivan Uršič, na Kanalu b. Zagreb. 22. Karol Malalan, Il. Bistrica. 23. Ivan Poljšak, zg. Greta 275, Trst. 24. Franc Mladovan, Trst, Via dei Giuliani 44. 25. Mici Furlan, Vrhnje, 6. Božec Andrej, Črni Kal, Istra. 26. Lotrič, Jamnik pri Kropi. 27. Franjo Leopold Spanger, Prosek 155. 28. Franc Legiša, Cerovlje št. 2. 29. Širca Anton, Trst, Via Clotenne Greta 17. 30. Antonija Pregelj, Col 44. 31. Tončka Vičič, Trnova — Bistrica 40. 32. Pavla Štemberger, Rozzol in monte 1042. 33. Miče Led. Lonjer — Trst 137. p. Mocco. 34. Maraž Zvonimir, Via Camposanto 43, Gorica. 35. Jožef Cvetrežnik, Solkan 380. 36. Avguštin Škubin, Škedenj 331. 37. Komac Vida, Trst, Via dell'Istituto 2.

BISMARCK S TREMI LASMI.

Za časa Bismarkove slave so se pogosto norčevali iz njegove pleše in humoristični listi so prinašali njegovo karikaturo z veliko pleso, nad česlom so štrleli le trije lasje kvišku. Bismark je cenil humor in se je sam iz srca smejal tem karikaturam.

Ko je Lenbach — znani nemški slikar — izgotovil pr-

49. Cunjo Ivan, Bezovica 27, p. Sergio, Istra. 50. Manfreda Viljem, Modrejec, Sv. Lucija. 51. Zvonimir Perkan, Trnovo 91. 52. Julija Lapanja, Gorica, Via Angiolina 24. 53. Dagobert Oder, Celje, Krekov trg 5. 54. Pikec iz Kanala. 55. Anica Vlvoda, Via Croce 8, Gorica. 56. Vinko Kušar, Kozarje 25. Vič pri Ljubljani. 57. Lojze Košenina, dimnikar, Škofjaloka. 58. Rljavec Leopold, Vogersko 79. 59. Marcela Šuligoj, Viale Reg. Elena 15, Trst. 60. Mikluš Zorko, Oslava je št. 123. 61. Anton Uršič, delovodja, Polhov gradec. 62. Valentin Sotrič, Jamnik pri Kropi. 63. Franjo Kisel, Zagreb, direkcija drž. železnic, odelenje I. soba 72. 64. Delpin Mario, Genova, 6. Comp. Sanità, Ospedale Militare. 65. Vižin Marijan, Solkan. 66. Marcela Šuligoj, Trst, Viale R. Elena 5. 67. Štefan Štojan, Dolgopolje 2, Celje. 68. Viktor Makol, Kostanjevica pri Krškem. 69. Pregelj Josipina, Col 19. 70. Fornazarič Štefan, Bistrica 32, p. Tržič SHS. 71. Ade Vranjac, Koper, Istra. 72. Alfonz Kuštrin, S. Nicolò 31-II., Trst. 73. Alfo Falchetto, Monfalcone, 5.0 Batt. 74. Jos. Brumat, Monfalcone, Albergo opera, stanza 309. 75. Reya Viktor, Miramar 16 pri Trstu. 76. Vladko Kovač, Opatija, Skrbčiči 52. 77. Alojz Leban, Ljubinj 41. 78. Lucija Jug, Rute 20, Volče. 79. Ivan Urbilha, Trst (3). Scorcola, Coroneo 757. Ivo pl. Reya, Kozana, Brda. 81. Marica Doljak, Nabrežina 3. 82. Angela Ljubič, Jamerje 19. 83. Pepca Musec, Logatec 46. 84. Peršič Anton, Gorica. 85. Gregorič Jolanda, Gorica. 86. Vuga Milan, Solkan. 87. Fornazarič Tereza, Staragora. 88. Gomišček, trafikar, Solkan. 89. Fr. Vodopivec, Maribor, Krekova ulica 18. 90. Renato Lupinc, Celje, Marib. cesta 17. 91. Ant. Čargo, Aumetz-Moselle, Francija. 92. Ivan Vižintin, Sozvodnje. 72.

Izžreban je bil Josip Brumat, Monfalcone — in dobi vezano knjigo »Pesmje«.

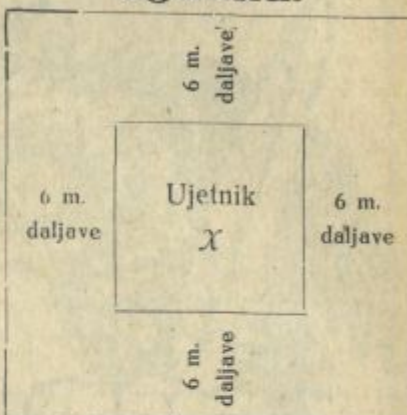
Prejeli smo tudi mnogo rešitev iz zadnje številke, ki so pa zapoznele in jih ne moremo upoštevati. Upoštevati moremo le pošto, ki pride do srede dopoldne. Opoldne se vrši žrebanje.

nega kanclerja, so jo vsi hvallili radi podobnosti in življenjskega dela: »Lenbach me je prav dobro pogodil. Le znamenite tri lasje nad čelom je pozabil.« nja, ki se je kazalo v sliki. BISMARCKOVA ZADEVA.

Gosnod: Moj račun je pač poravnal, mojster?

Krojač: Ne, Vaše zadnje hlače so še odprte.

Kako pride čez vodo? Uganka.



Ali vidite dva štirikotna prostora, Notranji štirikot je suha zemlja, Tam se nahaja jetnik. Okoli te suhe zemlje je skopan globok kanal, v njem je voda. Kanal je 6 m širok. Jetnik ima pa samo dve deski. Ena deska je 4 m dolga, druga pa tudi ravno toliko. Desk ne more skupaj zbiti, ker nima niti kladive, niti žebjev ne zvezati, ker nima sploh nobene priprave. In vendar je prišel čez s pomočjo obeh desk. Pa povejte, kako? Kdor uganje prav, in bo izžreban, dobi knjigo povesti zastoni.

Tuone jen France s Krasa u Verone.

Tuone: Duobro jetro France, nu kaku se pej jemš? Mislem, da nej taku duobruo, kukr u Sezane.

France: Taužnt ludirjou, pej se nesm djaj, da je bulše kokr doma, mislem, da je pej ugljh naruobe. Nu Tuone, pej s tabo?

Tuone: Kaj bš šrajo, rajše mrtvega bse nejdo nav Opkenh kokr u Verone. Sliše, France, ki se bjeu triko cajta, da te nesm neč vido. Be skuorj djau, da se jemš pej prou duobro pr tuoje patrije, zato ke se ne nigdr lementaš.

France: Pej de ugljh njebš mislo, da se pr muoje patrije peščance jen kapune jejo, sm oblegiern te tako povdt, da njebs jou več, dokr njebš bjou prou lačn. Pej glih dns me taku ščiplje u želodce, da sm se napravo jet h mjedho po medežijo.

Tuone: Ej zagušno se pajou kšno valco, ke je pala po nešreče u mrmito (luonc). Sej nje be blo neč čudnega, če be se kej tašnega zgodilo.

France: Bug te je bju dau, pej fejš se jo pogrüntou. Čuj. Ma ne smejš povedt nobjenmo. A veš sm bju u kühnji, zagledo sm u luonce lep ucvirk, jest pej da neso vidle küharje, kr u varžet ž njem. Pjeklo me je, zato sm taku tjeko naraunco u štalo.

Tuone: Ti France me delaš prje, več kurjožga, pej puotte kej se napravo, al je bjeu duobr?

France: Tristo medvedou, taku sm se naglihou, da se šuonm še tjebe pamt. Nekj je blo; ma ne muorem te pavedt, misleš pej se lhko sam, če te rječem, da je lemelo rjepk.

Tuone: Zahvale Baga, da je bla še mlada. Tede jest sm bjeu ambt u magazine uod špeže, da be ti znou, kašno bando sm šlišo, da sm rejš mislo, da sm u teiatre. Pej znaš, kaj je guodlo?

Ej mühe so guodle jen miše plesle. France: Ješ, ješ, Tuone škužjerme, muorem jet. Miedeh me zagušno čaka. Z Bugm, drugebuot kej več.

Tuone: Sej prou praveš, tede jest muorem jet na rapuort, ke se bajim, da me muoj stare conšenjeru. Druge buot te bim pavelo, kaku se pr muoj patrije toučejo za pašto šuto. Ben, uozdrave hitro. Zdrrou Frence.

Muharemov junaški čin.

(Spisal: Svet. Čorovič. Prev.: Karlo.)
(Dalje in konec.)

Vrnili smo se domov in paša je rekel:

»Vojna je končana! Čeprav smo podlegli, vendar je bil boj vroč. Vabim vas na veliko slavnostno pojedino, v svoj konak!«

Vsi so si gladili dolge brade in se veselili mastne večerje. Najbolj pa se je veselil sosed Selim.

»Ali ne prideš k svečanosti?« me je vprašal.

In hočeš, nočeš, moral sem z njim k paši.

Ko smo se bili že vsi zbrali in bi morala jedila ravnokar dospeti na mizo, tedaj so nas obkrožili stražniki in nihče ni mogel ne ven, ne noter.

Mesto jedil pa sta prinesla v sobo dva cigana dolgo klop in jo postavila tik pred pašo.

In paša je pričel:

»Bojazljivec in zajci! Alah naj vas zavrže, s štirimi bivoli naj vas raztrže! Da bi vas pobesili in na konjske repe navezali! Tako se bojujete, če vas vodi vaš paša v boj? Naprej, cigani, Zgrabite drugega za drugim in mu naštejte plačilo za zmago!«

Ljubi moji! Tedaj so jih zgrabili cigani in vsak je dobil svoje plačilo. Mufti, on je imel najdaljše hlače, dobil jih je petdeset. Selim je kričal, da ni on čisto nič zakrivil poraza, ker je že pred bitko zbežal z bojišča. Dobil jih je zato sto gorkih.

Mrzlično sem gledal drugega za drugim, kako so jih polagali

na klop in s klopi. Kdaj bo prišla vrsta name, sem si mislil. Ko pa so me cigani zgrabili, je zaklical paša:

»Ho, tudi ti mali mož si tu., seveda, saj si tudi ti bežal? Le dobro ga potisnite na klop, bo bolj zrastle!«

Pa so zavpili stražniki:

»Gospod, to je vendar tisti mali Muharem aga, ki je ubil orjaka Jovana!«

Zgrabili so cigane za roke — paša pa me je dvignil s klopi in me poljubil — in moral sem ostati pri pojedini in jim pripovedovati, kako se je vse zgodilo. — Jaz sem jim seveda pripovedoval, oni pa so me hvalili in jaz sem se veselil in sem bil srečen v dno duše.

Ljubi moji! Potem pa je prišlo nadme. Vedno in vedno sem moral misliti na velikega Črnogorca, gledati divji obraz in krvave oči. Podnevi in ponoči je stal pred menoj s svojim svetlikajočim se mečem orjaški vojvoda iz Duge.

Jaz sem ga ustrelil, velikega

in lepega moža! Doma žaluje njegova žena in otroci njegovi jočejo. Če se mi je prikazal v sanjah, sem se premetaval po postelji in se potil; če sem se spomnil nanj čez dan, sem trepetal in me je stresal mraz. Usmoril sem človeka... Bilo mi je, kakor da mi je kdo odsekal roko. Umoril sem človeka, ki ga do tistega dne še videl nisem. Kakor psa sem ga pogodil na tla in si dušo z grehom obtežil. Bog je dal človeku življenje, jaz pa sem mu ga vzel

Ljudje božji, vi ne veste, kaj sem takrat preстал! Eno leto mi je teklo za deset drugih. In če sem sedel v prodajalni — pri limonih, figah in granatnih jabolkih — nisem mogel najti miru — nisem ga mogel najti zjutraj, ne opoldne, ne zvečer. Vedno je stal pred menoj vojvoda — orjak z divjim obrazom in s krvavimi očmi — prihajal je in me vpraševal:

»Zakaj si me ustrelil?«

Tresel sem se in lasje so se mi ježili.

Stopil sem k svečeniku in mu položil svoje bolesti.

»Človek«, je rekel hodia, »kaj pa hočeš? Ti si vendar junak in si usmrtil junaka.«

»Ne, gospod«, sem rekel »grešnik sem, Alah mi bo nekoč zaprl vrata v paradiz.«

»Kdo drugi bi bil ponosen na tak čin!«

»Fusti, naj bodo ponosni drugi, jaz sem ubog prodajalec sadja, nisem noben vojščak!«

Eno leto mi je teklo za deset drugih.

Nekega dne pa sem sedel v svoji prodajalni — zunaj je bil sejem in ravnokar so šli mimo ljudje iz Duga. Nekdo izmed njih je nosil košaro, polno sira.

Pogledal sem ga: orjaški, divji človek... Ali ga nisem že nekje videl?

»Sosed!« sem ga poklical, »kaj imaš na prodaj?«

»Sir.«

»Stopi v prodajalno, da se sporazumeva za blago!«

Orjak je vstopil. Ko sem ga tako od blizu videl...

»Čuj me!« sem rekel, »pa kaj nisi bil ti v vstaji?«

»Da!«

»In ali nisi... nisi bil tudi ranjen?«

»Bil sem! Nekega malega Turka sem mislil zadaviti, majhen je bil kot ti, in tudi velik turban je nosil... ravno takega kot ti!«

»In tisti Turek je bil skrit v nekem grmu?«

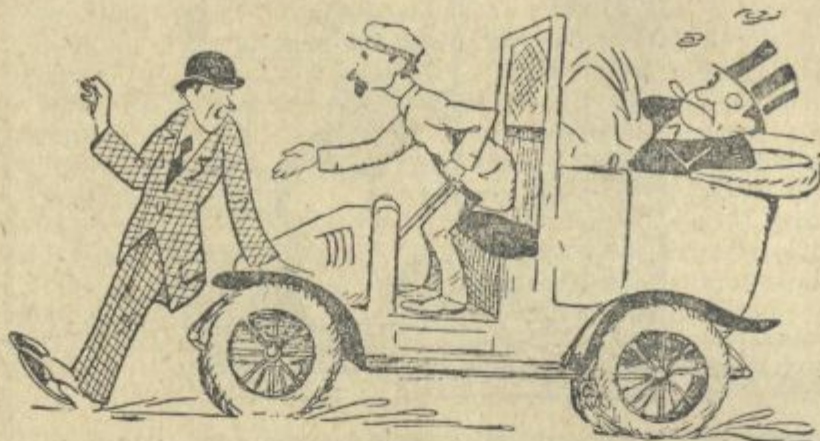
»Da, v nekem grmu je bil skrit!«

»In ali ni ustrelil vate?«

»Da, ustrelil je s samokresom! Nato sem ga pustil in bežal naprej.«

»Ti si ga pustil in stekel naprej, moj ljubi sokol?« sem vzkliknil in ga pričel objemati in poljubovati. Ljudje so se zbirali in se čudili, jaz pa sem

NEVERJETNO.



Šofer. Pojdi s poti; ali ne vidiš, da vozim z 20. konjskimi silami?

Veseli meščan: Neverjetno. Dvajset konjev da vleče enega samega osla!

J. Jurkovič — Karlo:

Drugovanje.

IX. PRIZOR.

Čulič, Petrica, Staniša in pozneje Mišo.
STANIŠA (stopi na pot Čuliču): Stoj! Niti koraka... Ali ste vi!... Oho! Vas poznam, Vi ste gospodar. A nič za to. Vi mi jamčite. Tristo steklih psov! Niti z mesta se ne smete premakniti, dokler ga ne najdem... Kje je!

ČULIČ (pokaže na Petrico): Tu je!

STANIŠA (Čuliču): Sedaj lahko greste. (Čulič odide, Staniša gleda Petrico, ki se stiska v kot.) Takoj ven! (Petrica stopi malo naprej.) Ravno stoj, pa mi glej v obraz. (Razgne listič papirja in pozove.) »Vičko Golibradi!« (Petrica molči.)... No?

PETRICA: To nisem jaz.

STANIŠA: Tiho! Glej ga no! To

ni on! Kakor da si je težko nadeti drugo ime.

PETRICA: Vse že vedo.

STANIŠA: »Vičko Golibradič«, pravim še enkrat. A to si ti. Dalje... »brivec«. Pa reci, da tudi to nisi.

PETRICA: To sem... Ali...

STANIŠA: Niti besedice! (Čita dalje): »Se mora takoj zglasiti pri naborni komisiji«. — He?

PETRICA (zase): Za vruga (glasno). A se moram prav sedaj?

STANIŠA: Grom in strela! »Takoj« in »prav sedaj« — to je vendar vseeno. Glej ga no! — Ti bi se lepo tu zabaval, a drugi bi mesto tebe izgubljati glavo. Poslušaj dalje. (Čita.) »Mora se zglasiti živ ali mrtev... He?

PETRICA: O, iaz rajši mrtev.

STANIŠA: Oho! Malo manj, dragec! Šel boš tudi ti živ, malo proustvoljno, a nekoliko, če bo potreba, ti bo

pomagala tale leskova palica. (Dvigne palco.) Naprej!

MISO (pokuka skozi vrata): Do sedaj gre še vse dobro (zapre vrata).

PETRICA: Ali, joj, gospod! Bog z vami in vašo pametjo! Kam bi na noč!?

STANIŠA: Na noč, da. Cesarska zapoved ne pozna ne noči ne dneva. Mora se izvršiti, tudi če se podere svet... Tristo zelenih cesarskih psov! Spravi se pa pojdi! (Zapazi steklenico ruma na mizi). A kaj pa imate tamle?

PETRICA (zase): Oho! Le počakaj. (Vzame steklenico). To?... Žganje.

STANIŠA (pohlepno): Žganje?... Hm... Ali je zakaj?

PETRICA (hitro): Zakaj bi ne bilo!? Gosposko žganje, vam rečem. Taka še niste pili.

STANIŠA (pogleda na vrata): No... no. To lahko vzamemo tudi s seboj na pot... Ne maram.

ga objemal in poljuboval znova in znova.

»Moj drzni sokol — Allah il Allah — Bog bodi zahvaljen, da še živiš! Sedaj mi je zopet dobro pri sreči!«

»Kaj ti je? Kaj imaš, Muharem?«

»Bog bodi zahvaljen, da še živiš. Sedaj mi je laže pri sreči.«

In obdaroval sem ga z limonami in granatnimi jabolki — in on je zopet mene s sirom — in potem sva skupaj pozajutrovala. In ko je odhajal, sem mu zopet dal limon, fig in granatnih jabolk zanj in za njegove otroke in on je nesel vse domov. In ko je prišel domov, so se veselili njegovi otroci, a on mi je poslal zopet sira.

In jaz njemu zopet limon — in on meni sira in tako sva ostala najboljša prijatelja in sva še danes.

Tak je, vidiš, moj junaški čin v vojni proti Črni gori!

PRI FILMU.

Pri fotografiranju filma, ko pade glavna junakinja, Ravnatelj: »No, zdaj je mrtva. Še 15 metrov obupa, prosim.«

VSOJENO MU JE.

V »divjem zapadu« severne Amerike je šel neki mladi mož s puško v gozd. Med potoma sreča prijatelja in ta ga vpraša:

»Zakaj greš oborožen v gozd?«

»Oh, lahko srečam kakega Indijanca!«

»Pa saj si kalvinist (neka vera), torej veš, da ne umreš prej, predno ne pride tvoj čas!«

»Gotovo vem!«

»No zakaj pa si vzel puško s seboj?«

»Ja, lahko srečam kakega Indijanca, katerega čas je že prišel.«

PETRICA: Ne tako gospod... Kako bi vas klical?

STANIŠA: Stražmešter.

PETRICA: Ne tako, gospod stražmešter. Bodite pametni. Jaz sem v vaših rokah. Zakaj ne bi tukaj prenočili? Pa vas bom lepo nahranil in napojil... Izvolite. (Mu ponudi steklenico.)

STANIŠA (se ozre in zapazi, da kuka Mišo skozi vrata.) Tristo zelenih steklih psov. Res, na pravega ste nalleteli. O saj vas poznam. Podkupili me bi radi. Alo! Naprej! (Se ozre in zapazi, da ni več Mišota.) No, no. Bodimo ljudje. Dajte sem tisto! (Vzame steklenico, nagne in jo zopet odloži.) Aha! V resnici, dobro je.

PETRICA (zase): Ga že imam. (Glasno.) O, le pijte, pijte, prijatelj!

STANIŠA: He, he! Prav imate. Takole se ne pije vsak dan. (Nagne in pije.)

PETRICA (medtem ko Staniša pije, zase.) Še enkrat naj potegne, pa je moj.

STANIŠA (odloži): Aha! Res, takega pa že nisem pil svoj živ dan.

MIŠO (pokuka skozi vrata, zase): Prokleti pijanec! Vse bo pokvaril.

STANIŠA (cmokajoč z jezikom): Naravnost imenitno, vam pravim. (Gleda Petrico in mu prefi s prstom.) Gospod Vicko! Vi niste neumen človek... Je še kaj notri? Imate še kaj takega?

PETRICA: Se bo že našel. Le pijte! (Zase.) Sedaj ga bo vrglo.

STANIŠA (zopet nagne.) Tako (Si briše brke, se ziblje in izmakne steklenico ter gre proti vratom.) A sedaj, da mu dam po glavi (dvigne steklenico) onemu kozlu... Ničesar se ne bojte... Bežite, bežite, kakšna rekrutacija!... Budalosti! Gospod Vicko! (Razprostre roke), Pridite, da vas objamem.

MIŠO (plane v sobo in zagradi Stanišo): Ven, pijanec! (Ga peha ven.) Kaj se tako izvršuje cesarska zapoved?... Ven!

PETRICA (mu pomaga.): Ven!

STANIŠA (se jih otepa): Lopovi! Barabe! (Se obrne k Petrici). Gospod!... Naj vam povem...

MIŠO in PETRICA (hkratu): Ven! (Ga pahneta ven, Mišo se s Stanišo oddalji.)

IX. PRIZOR.

Petrica sam.

PETRICA (si otare znoj s čela): Hvala Bogu! Tudi tega sem se rešil; bolj srečno in lažje, kot sem si bil mislil. (Stopi k oknu.) Pa ne da bi hotel nazaj?... O, ne bo!... Mišo ga žene... Haha... Sedaj ga je udaril s pestjo po glavi...

(Dalje.)

Slika pokojnega dr. Antona Gregorčiča, očeta goriških Slovencev, je v velikem formatu in v steklu razstavljena v izložbi „Narodne Knjigarne“ v Gorici. Kdor si hoče sliko omisliti, naj se zglasi v Knjigarni

PROBLEM.

»Predno se pričneva bojevati, zahtevam, da se nama zmerijo roke!« je rekel eden izmed gospodov, ki sta se bojevala. Zmerili so jima in dognali, da je roka drugega gospoda daljša za pet centimetrov.

»Hola, gospodje, jaz sem prikrajšan!« reče prvi. »Zato zahtevam, da se me postavi

pet centimetrov bližje mojemu nasprotniku!«

KILOMETERSKI KAMNI

Ona: »Sedaj sva že dvanajst let poročena in na vsak poročni dan ti spečem po en štrukelj. Ali se spomniš na to?«

On: »Seveda, to so takorekoč kilometerski kamni moje ga življenja.«

KAR KDO MISLI...



Šivilja, Ali veste, gospodična, da mnogo govorijo o novi modi kril.

Gospodična, Pa ne mislijo morda uvesti dolga krila?

Šivilja, Ne. Malo krajša, pač pa široka.

Gospodična, Da jih ni sram!...



Zakaj? Zato.

Zakaj je v goriškem mestnem svetu vse v razsulu?

Zato, ker je v Gorici premalo — korit za občinske svetovalce!

Zakaj so se v Idriji strujarji iznevrili dani obljubi za skupen nastop pri občinskih volitvah?

Zato, ker so se zbal, da bi pri volitvi župana ne bil izvoljen njihov pristaš!

Zakaj goriški Slovenci ne moremo dobiti slovenskih šol?

Zato, ker se vlada boji, da bi nas ne mogla poitalijančiti v desetih letih, kakor se je zarekla.

Zakaj niso minulo nedeljo plesali v Renčah?

Zato, ker so se prireditelji plesa sprli z drugimi domačini. Vsled tega je prišla občina ob par tisoč lir; pa Sv. Mohorju nič ni žal za to, kajti njegova aktiva so se ta dan pomnožila vsled tega, ker množina grehov, ki so se imeli ta dan odigrati v Renčah — je krenila v — Prvačino.

Zakaj je minulo nedeljo šolska veselica v Biljah tako krasno izpadla?

Zato, ker vsi zavistneži so ostali doma in jedli — »česnik«, med tem ko so pametni Biljenci posneli krasno prireditev in napolnili dvorano.

Zakaj pojedemo prihodnjo nedeljo v St. Peter pri Gorici?

Zato, da posetimo veselico tarošnjega društva »Mladina«, kjer v bratski slogi nastopita obe domači društvi — »Prešeren« in »Mladina«.

Zakaj je Bevkova »Smrtna poteza« minulo nedeljo napolnila solkansko gledališko dvorano?

Zato, ker so Solkanci na lastne oči hoteli videti in na lastna ušesa slišati, kako se ljudje med seboj — »fentajo«, če ni ljubezni, poštenosti in

medsebojne strpnosti. »Sirtina poteza« naj bi šla čez vse slovenske odre.

Zakai prihaja letos na Sv. Goro tako malo slovenskih romarjev?

Zato, ker se slovenski romarji boji, da bi jih italijanski svetogorski patri poitalijančili, kajti zgodilo se je že, da je slovenski romar pobožno pokleknil k spovednici, a je moral od spovednice preč, kajti pater ni umel, kar mu je slovenski spokornik pravil in ga je zato brez odveze odpustil. Dokler vsi svetogorski patri ne bodo poznali slovenščine — bode slovenskim romarjem moralno otežkočeno romanje na Sv. Goro.

Zakai so vzeli v reciproteto samo reške Slovence?

Zato morda, da so hoteli dokazati, da je v Dalmaciji komaj toliko Italijanov, kolikor Slovanov na Reki.

Zakai je dejal Radič Pašiču v brz-javki, da je skozi dosedanjo gosto megle nepoznavanja in nezaupanja in skozi še gostejšo mrežo laži in zablod spoznal vso veličino sporazuma?

Zato, ker pri teh besedah ni mislil na Pašiča, ampak na sebe.

Pad kašanskuo lipuo.

Jahana: Jejhata, jejhata, kaj buo, kaj buo? Kašana muore falirat!

Tuona: J' kaj pa jie, da taku krčiš, kukr b' j'mela črmele v r...?

Jahana: L' pašlūši, sasejda! Lih zdej jie biv duohtar pr' Gljačevih, pa jie reku, da j'ma njihu Frence k'taro v plūčih. Vrše Lūkav pa v trepki.

Tuona: Jov, buožja nebie! Mardi j'mam tūdi jest tuo hu-do balezen! Vrše d'n's j'n še ondan par buotov s'm čūla kukr b' m' v trepki kej guodla. Ma se bajim, da nej tu k'tara, ker je biv hudu moč'n glas. Narbrž j'mam berdo v trepki.

Jahana: Jovsana, jovsana! Jest j'mam pa narbrž klanit, ker mj jie lih zdej nek'j zapi-skalo...

Tuona: Jest se prieci zdej zavablūbim za na Trsat, če buom uazdravla.

Jahana: Tūdi jest buom küpla še d'n's pu litra vuole za kápelo na Krvicah.

Raztrgane nogavice.

(U. S. — Karlo.)

Neprestano pada dež. Ulica! Neki čovek sledi dami... To ni nič čudnega v deževnem vremenu. On bo imel kakih petdeset, ona — opazujoč jo od zadaj, kajti od zadaj se navadno ogledujejo ženske kadar dežuje, je še mlada in lepa.

Petdesetletnik: »Gospodična!«

Neznanka: »— !!!? —«

On: »Nogavice imate strganee.«

Ona: »Nj mogoče!«

On: »Prisežem, gospodič-nal«

Ona: »Pustite me potem v miru.«

On: »Resnično, gospodična, nič kaj lepo ne pristojajo tako lepi nogi razstrgane nogavice!«

Ona: »Jih pa ne glejte, če Vam ne ugajajo.«

On: »Ne morem, da bi jih ne gledal!«

Ona: »No dobro, bom pa znižala krijo!«

On: »Nikar ne storite tega! Sem pripravljen raje nekaj žrtvovati!«

Ona: »Saj vas ne vprašam!«

On: »Pa ljaz vam vseeno žrtvujem, gospodična — obenem... ene nogavice.«

Ona: »Torej je res? Moje nogavice so popolnoma razstrgane?«

On: »Ne bom se lagal radi luknje v nogavici. Bi se ne izplačalo.«

Ona: »Oh! — Ne glejte jih tako od blizu!«

On: »Nasprotno! Gledam jih bolj kot morem od blizu. Torej, ste zadovoljna, če žrtvujem nogavice.«

Ona: — »Ne vem, če je potreba. A na vsak način ne morem taka naprej. Dajte mi torej dvajset lir, jih kupim spotoma.«

On: »Dvajset lir! (Seže v listnico). Tukaj!«

Ona: »Zelo galantni ste, gospod! Hvala lepa!«

On: »Pa to še ni vse!«

Ona: »No kaj pa še?«

On: »Saj ne morete obuti nogavic sredi ceste!«

Ona: »Saj res! Prav pravite!«

On: »Treba je najti kak potreben, zaprt kraj! Naprimer kaka gostilniška spalna soba za tujce.«

Ona: »Saj res!«

On: »Pa ne veste, ali se ne dobi tukaj v bližini?«

Ona: »Ne vem, če bi se dobilo!«

On: »Torej jo poiščemo!«

Ona: »Dobro, jo grem iskat. Dajte mi še petindvajset lir, potrebujem jih, da najmem dostojno sobico!«

On: »Petindvajset lir?« (Vzame zopet iz listnice). Tukaj! Pridem takoj za vami!«

Ona: »Za meno, čemu?«

On: »I, da vam pomagam obuti nogavice!«

Ona: »Hvala, ni potreba... Ravno kar prihaja moj mož, on mi zna izvrstno obuvati nogavice!«

ZAMIŠLJENOST.

Gospa Krompirjeva: »Čuj te, g. profesor, štirideset let to še ni nobena starost!«

Profesor Cirkumfleks: »Ali govorite o katedrali ali o sebi, spoštljiva gospa?«

ZATO!

Gospod Koleraba: »Kako je to, ti, prej ni nikoli hodila v kuhinjo tvoja žena, zdaj pa tiči v nji vsakih pet minut. Povej, kako si to napravil!«

Gospod Kapus: »Čisto priprosto. Naši kuharici sem rekel mesto »Vi«, kar po domače »Micka.«

SVOJ POMEN.

Gospod Iksovič: »Vse, kar je ustvarila narava, ima svoj pomen.«

Gospod Oksovič: »Tako!? No kako si pa razlagate, kak pomen ima to, da ribe neprestano molče!«

Gospod Iksovič: »Seveda ga ima, Predstavljajte vj naprimer, da bi vse ribe, kadar ležejo jajca, kokodakale. Kakšen šum bi nastal!«

TE DOBRO POZNA.

Prijateljica Lija: »Ti čuj, kakšna nesramnost! Danes sem prejela neko anonimno pismo.«

Prijateljica Olga: »Od koga pa?«

Prijateljica Lija: »Pisal mi je, da sem neumna, ošabna in prevzeta gos. Kdo je mogoče to bit?«

Prijateljica Olga: »Na vsak način nekdo, ki te dobro pozna!«

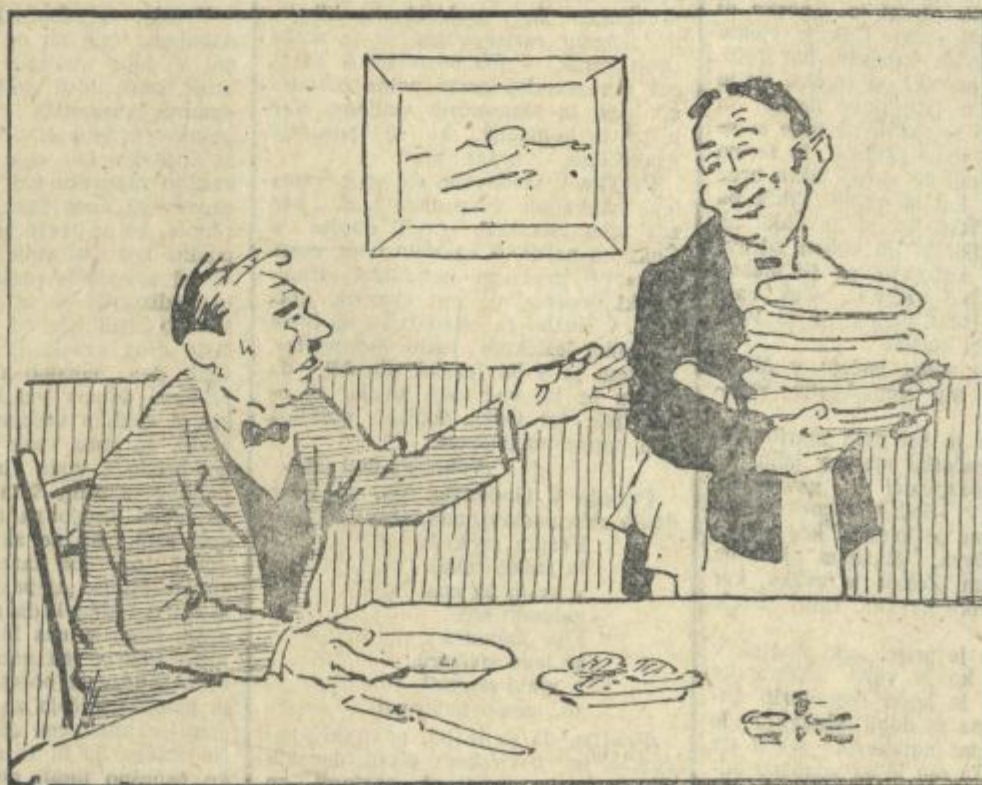
PA JI JE DAL POD NOS!

Neki vdovec se je drugič poročil in pripeljal v hišo samovoljno in prepirljivo ženo. Nič ji ni bilo prav, posebno stanovanje ni bilo nikoli prav pospravljeno.

»Kaj pa zopet ta vaza na kamninu pomeni?« je zopet godrnjala nekega dne. »Ta mora proč ali pa če daš še kako stvar zraven!«

»No, bom pa nekaj še dal zraven. Tole škatlico namreč, v kateri je pepel moje prejšnje žene!«

NAGLA POSTREŽBA.



Gost (natakarju). Poglejte, no, če ni morda tisti natakar, kateremu sem danes naročil zrezek, morda odpuščen iz službe...

Malo Ubeljcem.

To nam dosti mari ni,
če k nam Čuk kedaj zleti,
povemu mu pa samo to,
povemo mu pa samo to,
da Malo Ubeljce ne maramo.
Mislite, da iz lepe ste vasi,
in se ponašate z očmi.
A so fantje lepši še,
prekosijo Malo Ubeljce.
Ko vrh Zgona pridete,
se najbolj ogledujete,
če kje vas kakšna ogleduje
in lepoto občuduje.
Po Ubeljskem ste dost hodili
in ljubezen ste trosili.
Ker ste se močno golj'fali,
v jezi nas ste v Čuka dali.
Vaše jeze poln je meh,
nam pa je samo v posmeh.

Pravijo.

Pravijo v Košani, da mislijo odpraviti pošto in brzovjav, ker to opravljajo z vso natančnostjo in čudovito hitrostjo že koš. klepetulje.

Pravijo v Jurjevi dolini, da se Giorgio tako sladko smeje, da se oglavicam srca topijo.

Pravijo na Jurščah, da so imeli tam figoradi velike dirke; jahali so galop in trop ter se pri tem posebno trije odlikovali.

Pravijo figoradi, da je njihov kuhar Zavezo — pardon — Musolini zelo potraten s soljo in sladkorjem, ker stavi sol celo v kavo in sladkor v riž.

Pravijo figoradi, da imajo sveže fige prav radi.

Pravijo, da je Pepca K... ačeva iz B.... zelo vesela, ker je dobila stalno mesto v Čuku in ji ne bo treba po cestah okoli hoditi.

Pravijo, da je res, »da nad poštenim življenjem ga ni«, pa če to Pepca govori, se li še krava na paši smejl.

Pravijo, da se je centrala kvant s pomočjo Pepce prenesla iz Bat v Via Ascoli v Gorici. Olga bo že razumela, zakaj in kako. Prihodnjic pa več.

Pravijo, da imajo v Budanjah fantje dva Boga oziroma eden je malik »bala«, kateremu so že v stari zavezi na čast plesali, drugi je »porko di bako« (bog pijancev). Čuk je vledal s hrasta, kako se v borštu bal časti, solzile so se mu oči od smeha, ko je videl tudi sive plesnive dedce in babe, kako so se vozili za roke in se sprehajali po »tam podnu« in se po taktu ali pa tudi če ne po taktu brez pameti vrteli, kot bi noreli. Nihče pa se ni ozrl kvišku, da bi ga videl na hrastu. Bolniki, ki jih noben zdravnik ne more ozdraviti, so šli plesat, da jih malik bal ozdravi. Čuk Vam kliče: Ljudje Božji pamet, da se Vam ne bo ves svet smejal.

Pravijo, da sedaj hočejo v Mariboru postati vsi demokratje Radičevci.

Pravijo, da je šel neki mariborski vitez že v začetku meseca julija na letovišče. Opazovalci so ga videli, da je prišel v »Sodno ulico«, nihče pa ne ve, kam je krenil, ker je tu Wildenraiterjeva, Marijina ulica pa tudi Jetnišnica. Žalost je velika, ker njegova stranka ne ve, kam se je obrnil.

Pravijo, da je prišel neki Anglež v Maribor in ko je videl carinarske uradnike, jih je hotel nagovoriti angleški, ker pa ni dobil odgovora. Je vprašal nekega natakaria, odkod da so ti ljudje. Ta mu je pa ponosno odgovoril: To so naši ljudje, samo kroj imajo angleški.

Pravijo, da je 19. julija pri javni tomboli na Glavnem trgu v Maribo-

ru, neka gospodična zamudila svojo zadeto ambo, ker je šla pivo pit, pa je preslišala poklicano številko. Neka druga gospodična je tudi preslišala poklicano številko, ker je pripovedovala zelo zamišljeno svoji prijateljici o svojem ljubčku, radi česa ni dobila zadete terne.

Pravijo, da je bil pri zadnji javni tomboli tisti gasilec, ki je obračal številke, zelo neroden. Ko mu je pala pri obračanju štev. 59 na tla je pokukal skozi luknjo ter »zavpil: »Devetinpetdeset — neunundfünzig«.

Pravijo, da je v Sloveniji premog zato tako drag, ker ima Trboveljsko premogovno društvo po izkazu zadnje bilance čez 35 milijonov dinar, lev čistega dobička.

Pravijo, da bo v Jugoslaviji uvozna carina za premog vzvišana od 1500 na 3000 odstotkov, da bo ljudem vsled visoke carine že brez premoga dovolj vroče postalo.

Pravijo, da neki stari lisjak iz Strušk pri Marezigah, nima več kosti za glodati.

Pravijo, da so na Proseku opustili načrt, za nabavo tiste kolosalne cevi, ki bi segala do nebes. Prišli so do prepričanja, da bi omenjena cev, le škodovala današnjemu tehnično naprednemu svetu.

Pravijo, da se je izrazil Pepl iz Rojana, da malo več požrtvovalnosti in malo manj »zafrkavanja«, to bi bolj koristilo »Sireni«. Potem ne bi bilo treba čakati parnikom na odprtem morju, ampak zapreti različnim laži-narodnjakom čeljusti, da ne bi priveslal vanje kak »Sirenaš«. — Capito!

Pravijo Rojančani, da zmaga »Vala« nad »Adrijo« ni bila drugo kot zaslužen plačilo tistim, ki oficijelno so in moralno niso zaslužili zlate kupe in ... buteljke šampanica!...

Pravijo v Rojanu, da posebno v Trstu in v Barkovlah se igra nogomet pod slovansko firmo z laškimi igralci. — No, seveda! Pravijo, da tako mora biti, ker čisto slovanski šport v Juljski krajini pač drugače ne more še dati čet III. divizije...

Pravijo, da v Rojanu živi neki »Čuke«, ki »klofne« s klunom le in lokdaj in kadar »klofne« je tako misteriozen, da se ne ve le-li vedno isti in ali ga trka ali ne luna na ugledno podstrešje.

Pravijo, da mimoidoci, ki gredo zvečer mimo rojanskega »festivala«, preklinjajo in v zadregi ... kihajo. Po dolgem raziskovanju se je našlo temu vzrok. — Ob pozni uri je namreč miramarska cesta polna patetičnih gest in platoničnih vzdihov. Ker je pa to komedija, ki se ponavlja vsako leto — draži živce.

Pravijo v Godoviču, da se g. »ata« lepo zahvaljuje gospodični I. Z., ker zna tako imenitno staviti dopise v Čuka na palci. V zahvalo bo gosp. »ata« pri prvi seji predlagal »tramvajski družbi«, da naj vzamejo gđ. Z. Z. v službo za »žlajfarce«, da bo de z svojim jezičkom malo »bremzala«, pri tem se ji bo jeziček obrabil, da potem ne bo več tako lagala in opravljala ter Čuku dopise pošiljala pod napačnim imenom.

Veharški pod Čuk.

Pravijo v Godoviču, da se neko dekle zelo postavi, namreč s tem, da:

Kratka so krila
in tanke rokē,
v prsih pa nosi
neumno sreč.
Lice napudra,
se lepo sfrizura,
v glavi norosti
so, mesto modrosti.

Pravijo, da se je bal povirski »padeštá« na povirskem plesu danskih »homonistov«; zato je postavil za svojo telesno stražo Janeza Godčevega iz Merč, da ga »vahtale« s puško v roki.

Pravijo, da je neka sežanska gospodična, ki je napravila kolesarsko dirko v Senožeče, izgubila peto desnega šolena; »sežanski čukec« jo je našel »na Gaberku«, a jo je prodal Andreju Velkobosemu za tri stare »patakone«. E. č. Velkobosi je napravil dober kšeft.

Pravijo, da sežanski cerkveni pevci kličejo »parušule«, predno prično peti; pravijo pa tudi, da nekatere gospodične pevke rabijo namesto not ljubinska pisma.

Pravijo, da so Ubeliška dekleta tako letna, da se je še »čukec« zaljubil v vanje, ko jih je ogledoval raz zvonikove line.

Pravijo, da je šel sežanski Pavlihec na Ubeljsko urhe lovit; namesto urhov pa je vlovil slepo miš v »drenjskem hotelu«.

Pravijo Storci, da se bo vršila v kratkem pri štorskem »Črnem morju«, imenitna ohcet, h kateri bo dovoabljen tudi »Čukec na palci«. Za to ohcet se bajé delajo velike priprave. Storci so že napravili dva kanona iz bezgovine, da bodeta povečevala to slovesnost. Pa bo rekel kdo, da niso Storci napredni!

Pravijo, da Mareziganci delajo na vse načine, da dobijo prvenstvo njih surovega junaštva.

Pravijo, da niso pozabili junaštva iz Babičev in z Vanganela.

Pravijo, da to junaštvo izhaja iz nekaterih nezavednežev, ki so tristo let nazaj.

Pravijo, da je neki gospod iz Vipave plesal v Vrhpolju z neko gospodično iz St. Vida, na »ohceti« povstertanc. Ker se je pa bal, da bi ga kdo videl, kam jo je poljubil, je raje luč ugasnil. Potem sta vročo ljubezen hladila na dežju v Lokah. Čuk jih je pa videl.

Pravijo v Vrhpolju, da g. P. ni nič plesala, ker ni imela nobenega kavalirja; obžalujemo, ker je najlepša punca v Vrhpolju in li izrekamo »sožalje«. — In g. M. ni tudi nič plesala, zato ker je šel nje ljubi k vojakom in se je bala, da izve in jo zapusti.

Pravijo, da so se istotam tudi dne 9. julija neke gospodične V. in A. prav prijetno zabavale s fanti z juga.

Pisma.

IZ PIACENZE.

V tako zgodovinski Piacenzi se nahajamo tudi mi od 6. grupe Treno. V duhu gledamo naše domače kraje, naše misli skačejo po domačih omarah, shrambah, »spajzih«, okrog pršutov in klobas, celo v »mentergo« se spravijo, ker nam večkrat zagode kakšno mazurko naš želodček. Pravzaprav pa nima časa, ker neprestano ropota, ko se trese na konju celo dopolne kot tisti veliki boben pri godbi od sosednjih regimentov, šamo s to razliko, da se je zelo skrčil (kakšen bo mislil, da od vročine) pa je čisto drug vzrok. Včasih — in to je vsak dan jahamo toliko časa, da pridemo domov vsi krvavi, že veste kje. Z velikim veseljem moramo ugotoviti, da jemo vsak dan pašto z vodo, brodo z vodo in kavo z vodo. Žalibog je pašta-šuta samo dvakrat na teden. Imajo pa nas vsi oficirji zelo radi, pa ne zato ker smo Slovenci, pač na zato, ker smo vsi »fejst« fantje. Ampak eno napako pa imajo ti Italijani, da ne znajo brati — naših imen in nas kličejo vedno narobe. Pozrla (pa nikar ne berite Požrla, čeprav je požrl že veliko pašte in panjok) kličejo za Pošel, kar pomeni v njihovem dialektu »prasec«. Ne rečem, da bi se z našo hrano jako uspešno pitali domači prasci, all zato še nismo mi prasci, če jo moramo jesti. Vsa pisma dobivam jaz France Ipavec, zato drage devojke,

kadar pišete svojemu Francetu in Tonetu, jih kar pišite meni, saj jih itak prej dobim v roke kot moje vse tovariše. Včasih moram biti tudi za tolmača. Zadnjič je vprašal Toneta g. kapitano: »Sei stanco?« (Si truden?) »Šinor capitano mi ga no šon Štanko, mi ga šon Antonio«. Moral sem mu razložiti, da ga je vprašal stotnik, če je truden. Tale France z Budani pa tako stoče po lruškah, figah, cimbarah in drugih budanskih sladčicah, da ga včasih, ko gremo po mestu mimo kake branjevke, komaj vkrotimo, da se ne zaleti v njegove marelece in breskve, ki sicer res niso tako drage, so samo po 9 lir kilo, all po domače po 90 soldov. Se namreč tako zagleda. Res sreča, da je suh kot mi!

Torej dragi domači! (Najprvo do-mači, zato ker — no kaj bi nas bilo sram, lire pridejo čisto prav, kajti naša plača je slaba. Kaj hočete, za 40 cent, na dan živeti sebe in svoje-ga konja in nazadnje, če ima kdo še ženo. (Dekleta, pozor! Če nam ne pošljete lir, je nevarnost, da vas pozabimo). Kadar pošljete pismo, naj nikdar ne manjka zraven t udi podobica našega kralja, ki ni moramo služiti. (Veste, pa nismo tako neumni, da bi stem mislili znanke, ne, ne podobica na bankovcu, drugače še one na znanke ne maramo). Potem naše devojke. Veste, tukaj je precej nevarnosti! Zato ni potreba pošiljati toliko poljubčkov, ker nam je ljubša ena lirca kot pa en poljubček na — papirju.

Torej Bog Vas živi, nas pa naj lirce!

Pozdrav starišem, punčkam, prijateljem in so sorojakom, ki berejo tega »Čuka«.

Ipavec Franc, Kanal (Gorenja vas); Marc Franc, Budanie pri Vipavi; Pozri Anton, Senožeče (Vremski britof.)

IDA ENO ROMONA!

Ida Romona kuoji, gremo na nedelju u Kuper Romona a kuoji jeskat? gamo si kepet soki eno bočico parfuma za nedelju ki bomo šla plesat, sabojo vač na morali naši meroži na nas. Ačamo jet Ida Romona kuožno vištoljo čamo zet nedelju? da buojo gledali naši meroži, na nas? A uono na ružica. Romona Ida znoške so do prav dobri noši meroži za plesot anko šete paši? A vero so Ida Romona? Čuoji čonta nekoj prošet? A kuoji sam čula provet daja bil tuj merožo te dneva na kronjskem, eno da tija perneso anka an kuos kronjska klobaso u karšeli? A jejo mo jas nisam tela, a kuoji niso dobra? A sujo mo mana pujožo vač srova ma on mi jo barneso pačano. A ti si lahko probiraš da čaš jemet srovo klobaso zato ki ti jih par nasa tuoj marožo kliko češ ki hodi na kransko kontrabando ma vsaka ne more teku.

NOVA MODA PRI ŽENSKIH.

Sedaj nosijo ženske uhane po novi modi na verižicah, zato, da jih lažje primeš za ušesa, ako te nafarijajo.

Nekatere ženske po novi modi ne nosijo nogavic, temveč si nafarijajo noge tako, da misliš, da imajo nogavice.

Po novi modi so začele neke ženske v Mariboru po ulicah in sprehodih javno cigarete pušiti in nekatere prekašajo še celo moške.

Po novi modi nodijo ženske rajraje same na izprevidi zato, da so bolj svobodne, pa ne samo možene, temveč tudi dekle, ta se izprehajajo rajraje same, zato da možke lažje farbajo.

V bodoče se bodo ženske umešavale tudi v politiko, da bodo imele priliko tudi politike farbati.

Slovnica ljubezni!

Ko sem kot deček jaz v šoli
ob viru učenosti se mučil,
veljala kot samostalnik meni beseda
ljubezen

ker je učitelj to trdil.
Ali ko v mladeniča sem dorastel,
in svoje časti zavedal se,
postala medmet beseda ljubezen
katera v mojih prsih se budila je.
In ko z najboljšo med ženami
vstopil sem tja pred oltar,
občutil da beseda ljubezen
veznik na mah postala kar.
Leto dni mine, prešnil jok
in javk stanovanje moje.

in male otroške so ročice
napravile prislav mahoma iz nje.
Ko pa število malčkov se množilo
in vedno se jih rodilo,
občutil sem, saj vsak razume,
da ljubezen števnik postala je.

Jurjevci!

Slavni figurantski zbor v Jurjevi
dolini je sklenil, da si bo kupil kozo.
Ne toliko radi potrebe, ampak bolj
radi bahaške samozavesti. Češ, mi
imamo pa le kozo. Ogničani pa ne.
Čuk je pa na bukvi slonel, je vse
prav dobro slišal. Predno pa je s
polnim klunom proč odletel v goriški

svoj prestolni dom, se je še enkrat
nazaj obrnil in to jim je zapel:

Nekdo je kozo kupil,
je petko zanjo dal,
Zizek bo kozo molzel,
Jurče jo na pašo gnal.
Ali kozo ta je sitna,
po gozdu vedno mekeke,
ko pa se doma jo molze,
treba štrk ji za roge.
Makso pred hišo zamišljen sedi,
ne ve se, kakšna mu misel
po glavi roji.
Nazadnje brž vstane,
ker stuhal jo je.
Kozo priveže k smreki za roge,
Volk pa po gozdu hodi,

koza brž mu zadiši,
slednjič pa jo le izvoha
jo razstrga do kosti,
kdo žalostno po gozdu hodi,
prebridke solze v potok toči,
za svojo ubogo mekeke?

PRI SPOVEDI.

Mož: Sem klel pa sem tudi
molil, se pogliha.

Spovednik: Bog Te je ustva-
ril, hudič Te bo vzel, pa se
tudi pogliha.

NOVA prodaja tkanin na račun NAROBNE ZVEZE TOVARNARJEV PO ZNIŽANIH CENAH (AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

KAJ BRIGA, če se cene višajo, ko si pa v naših skladiščih lahko nabavite blago po **STARIH NIKDAR ZVIŠANIH CENAH!**

Oglejte si dobro imenik spodaj označenih cen in prepričani bodete o tej veliki resnici.

Navajamo nekatere stvari in cene:

Obrobljene rutice	L —.75	Nogavice z dvojnato peto, prvo- vrstne	« 2.75	Neapeljski prti	« 7.90
Servjete za čaj	« —.95	Platno Madapolam 80 cm., meter	« 2.90	Ženske srajce z ažurom	« 9.90
Bele rutice z ažurom	« 1.25	Oxford za srajce, meter	« 2.95	Ženska spodnja krila, vezena	« 9.90
Povojčki za deteta, meter	« 1.30	Naramnice dvojnate, elastične	« 3.50	Žamet za lovske obleke, meter	« 10.90
Moške barvane nogavice	« 1.75	Moderčki vezeni	« 3.50	Kombinacija, vezena	« 12.90
Krpice iz gobastega blaga	« 1.75	Blago, Pelle novo, meter	« 3.90	Moške srajce iz zefirja z ovratn.	« 15.90
Brisače, reklam 45 × 90	« 1.90	Platno »Madonna«, meter	« 3.90	Rjuhe z ažurom za 1 posteljo	« 29.90
Robljene brisače	« 2.20	Majlice	L 4.50	Posteljno pregrinjalo, dvojno tkano 200 × 200	« 29.90
Platnene krpice	« 2.30	Blago dvojno tkano, meter	« 4.90	Rjuhe vezene za 2 postelji	« 49.90
Servjeti 60 × 60	« 2.50	Obposteljne preproge, reklam	« 5.50	Žimnice iz prave žime orva kva- liteta, 14 kg.	« 55.—
Prozorne ženske nogavice	« 2.50	Preproge iz jute, meter	« 5.50	Prešite odeje barvane, za 1 po- steljo	« 59.—
Svicarsko vezenje, meter	« 2.50	Angleški batist 80 cm., meter	« 5.90		
Moške nogavice, fantazija	« 2.75	Svilene ženske nogavice	« 6.50		
Gobaste brisače	« 2.75				

Bogata izbira blaga za gospode in gospe. — Žamet za lovce. — Izgotovljeno perilo. — Platno. — Gobasto tkano blago za gospe. — Platno in bombaževina v vseh visočinah. — Prtenina. Brisače in servijeti „Fiandra“. — Pletenine iz lanu in bombaža. — Tepihi. — Tepihi za hodnike iz jute in koko. — Zavese. Blago za mibilije. — Posteljna pregrinjala v vseh merah. — Dvošivi. — Opreme za neveste. Popolne oprave za prenočišča, zavode in internate. — Izdelane bluzine iz žime in volne.

OPOMBA. Blago, ki ne ugaja naj si bo glede kvalitete ali cene se vzame nazaj.

CENE STALNE

CENE STALNE

**Razprodajalcem poseben popust!
Vstop prost brez obveze nakupa!**

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE



PET ALI ŠEST ...

Gospod Suhovič: »Koliko dni ste porabili, da ste se naučili voziti zrakoplov?«

Gospod Debelič: »Pet ali šest...«

Gospod Suhovič: »Kaj? Dni?«

Gospod Debelič: »Kaj še! Zrakoplovov!«

IZGUBIL JE GROŠ.

»Zakaj jočeš, mali«, je vprašal že postaren gospod mladega dečka na cesti. — »Oh, izgubil sem groš«. — Stari gospod je segel v žep in dal jokajočemu dečku dvajsetico. »Na, potolaži se, tu imaš zopet denar. No, kako pa si ga izgubil?« — »Jaz? Z Janezom sem stavil en groš, da boste stopili vi na škatljo od vžigalic, ki sem vam jo položil pred nogo, pa ste šli mimo!«

ZATO PA ...

Gospa Grah: »Mi se ne kregamo nikoli vpričo otrok. Kadar koli se pričnemo prepirati, takoj pošljem otroke ven.«

Gospa Fižol: »Zato pa so vedno na cesti...«

IDILIČEN POGOVOR.

Ona (v postelji): »Ti, ali si zapodil mačko iz sobe?«

On (tudi v postelji): »Seveda!«

Ona: »Ne verjamem!«

On: »No, če ne verjameš, pa vstani in jo zapodi ti!«

MOŽ IZ AFRIKE.

Bahač: Potoval sem po Afriki. Lahko sem vesel, da nisem prišel ljudozreem pred oči.

Gospod: Ali misliš, da bi se bili dotaknili tako nevžitnega človeka kakor si ti.

NEOZDRAVLJIVO:

Peter (ravnikar poročen): Moja žena je tako zelo nervozna. Ponoči me zbudi, kadar sliši kak ropot. Vedno misli, da so vlomilci.

Pavel (že dolgo poročen): Prav tako, kot moja v prejšnjih letih. Dokler ji nisem dopovedal, da vlomilci sploh ne delajo ropota.

Peter: Krasna misel. To ji bom tudi jaz dopovedal.

Pavel: Nikari! Kajti potem me je moja žena zbudila vsakokrat, kadar ni bilo šuma.

Babica avtorizirana sprejema noseče. - Govori slovensko. SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

F. Z. Z. O. Z.

v novopostavljeni poslovalnici
v Ljubljani
Mesni trg, številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odloži in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Sprejema se v popravilo punčke iz porcelana in celuloida, lasne zaponke, torbice, vsakovrstne stvari iz celuloida, gumija, ambra itd. Trgovina drobnjave in igrača **A. Fiegel**, via Carducci 9 - Gorica.

Domače žganje	Litr 10.50—11.50 liter.
Rum Jamaica 50%	12.50 literna steklenica.
Jajčna Krema marsala	12.50
Cognac	10.50 7/10
Jajčni ognac	15.50
Malaga vino	10.—
Cipro	8.—
Pissito	6.50
Chianti	4.—, 4.25, 5.50 steklenica nevračunjena

Marsala, vermouth, asli spumante, spumante moškati.

Najfinejši likerji, Fernel, Bitter, Sirupi.

Zganjarna Trg Sv. Antona št. 7 — Gorica.

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo šivalnih strojev „Winselman - Titan“ in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje Titan in Anker, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnejši. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles.

Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočila se stara in dobro znana tvrdka

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Lastna mehanična delavnica in popravilnica **via Duomo št. 11**. Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, ne vsta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, okstorda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

ZANIMA VSE!

Ob priliki konca sezone se nadaljuje v manufaktorni trgovini

„AL RIBASSO“ v Gosposki ulici št. 5 - Gorica

IZREDNA PRODAJA

vsega blaga 30% do 50% popustom na nakupnih cenah.
Blago za moške in ženske obleke — Svila — Bombaževine — Perilo — Blago za mobilijo — Pogrinjala — Zavesa itd. itd. Ne zamenjajte trgovine s vsakdanjimi likvidacijami. Obiščite trgovino in primerjajte blago in cene z blagom in s cenami v drugih trgovinah.